

5 СНЕЖНЯ — ДЗЕНЬ САВЕЦКАЙ КАНСТЫТУЦЫІ

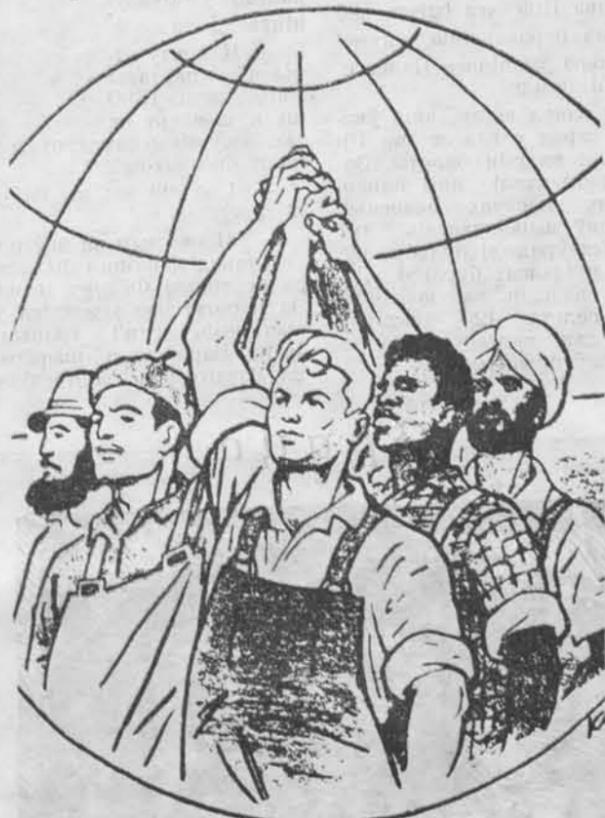
Братэрства

У Савецкі Саюз усё часцей і часцей прыеджаюць дэлегацыі і турысты з усіх канцоў свету. Яны едуць да нас перш за ўсё з той мэтай, каб сваімі вачыма ўбачыць сацыялістычнае грамадства, жыццё яго людзей. І гэта не выпадкова. З таго дня, як Савецкая краіна першай у свеце запусціла ў космас спадарожнік, усе на Захадзе, нават цвердалобія, зразумелі, што інфармацыя аб СССР, якой забяспечвала сваіх чытачоў буржуазная прэса, у большасці сваёй яўна хлуслівая.

Якія толькі «вуткі» не выпускала жоўтая прэса, каб зацікавіць праўду аб Савецкім Саюзе! Але факты, як кажучы, рэч упартая. Так або інакш, рана ці позна, яны прымусяць з сабой лічыцца. Факты, само жыццё гавораць аб тым, што СССР хутка даганяе ЗША і праз некалькі год дагоніць самую развітую краіну капіталізму, у чым ужо не сумняваюцца ўсе аб'ектыўна мыслячыя члены замежных дэлегацый і турысты, якія пазычалі ў СССР.

«Мы былі здзіўлены тымі велізарнымі намаганнямі, — пішуць, напрыклад, члены дэлегацыі Федэрацыі брытанскіх прамысловцаў, нядаўна наведаўшы нашу краіну, — якія прадпрымаюцца ў галіне навуковых даследаванняў і тэхнічнага развіцця ў Савецкім Саюзе». Падвёшы вынікі сваёй паездкі, яны заявілі ў спецыяльным дакладзе, што СССР ужо перагнаў Запад у цэлым радзе галін прамысловых даследаванняў. «Гэта адна з акалічнасцей, якая дае нам падставу прадказваць, што СССР зойме вядучае месца ў радзе галін прамысловасці ў бліжэйшы час», — гаворыцца ў дакладзе.

Высокую ацэнку ў дакладзе

Малюнак заслужанага дзеяча мастацтва Казахскай ССР Н. Карлоўскага.

брытанскіх прамысловцаў атрымала таксама сістэма падрыхтоўкі высокакваліфікаваных навуковых кадраў у СССР, выдатныя ўмовы для работы ў нашым грамадстве і іншыя бакі савецкай рэчаіснасці.

Гэта толькі адна з тысяч аб'ектыўных думак прадстаўнікоў Захаду. Іх пераканальна пацвярджаюць і лічбы статыстычнага даведніка, нядаўна выданага ў ААН, якія зноў жа сведчаць аб тым, што тэмпы развіцця эканомікі краін сацыялізма многімі вышэй, чым на Захадзе.

Такія факты. Але за гэтымі фактамі і лічбамі стаіць грамадства, людзі, іх справы, ідэі, якія натхнілі савецкіх грамадзян на здзяйсненне подзвігаў. Гэтыя ідэі — марксізм-ленінізм. Гэта вынік 46 год Савецкай улады ў нашай краіне, вынік высокасвядомых намаганняў савецкіх людзей у будаўніцтве новага грамадства. Гэта вынік зусім новых адносін да грамадскай працы — працы не толькі на сябе, а на свой народ, у імя ўсеагульнага дабрабыту. І гэта права на свабодную творчую працу дала

нашаму народу Канстытуцыя, дзень прыняцця якой у 1936 годзе стаў у нас усенародным святам.

Наша Канстытуцыя — гэта звод асноўных законаў Савецкай дзяржавы, на падставе якіх і ажыццяўляецца ўсё заканадаўства ў СССР. Канстытуцыя СССР першая ў свеце выказала інтарэсы працоўных мас, дала народу гарантаньня правы на хлеб, працу, свабоду, і мір. Яна дала савецкім людзям таксама правы на бясплатную вучобу, лячэнне, пенсіі па старасці, права на адпачынак і г. д. Яна дала рэальную магчымасць пабудавачы сацыялізм і прыступіць да закладкі фундаменту камунізму.

У кожнай капіталістычнай дзяржаве таксама ёсць свае канстытуцыі. Але адны з іх або зусім не гарантуюць правы для простага народа, або даюць «свабоду» на словах. На словах, напрыклад, адваргае расавую дыскрымінацыю і канстытуцыя ЗША. А што атрымліваецца на справе, добра вядома ўсяму свету. На справе — гэта разгул расістаў у Бірмінгаме і Алабаме, пагардлівыя адносіны да «каляровых». Гібель прэзідэнта Кенедзі ў Даласе — справа рук расістаў, іх помста чалавеку, які спрабаваў зрабіць рэальным той пункт канстытуцыі, які гаворыць аб раўнапраўі грамадзян ЗША.

Такія факты, такая цана многіх «свабод», запісаных у канстытуцыях Захаду.

Савецкі народ паспяхова пачаў будаваць камунізм. З кожным годам наша краіна становіцца ўсё багацейшай. З кожным годам расце дабрабыт савецкага народа. І ён будзе расці таму, што яго гарантуе народу самая гуманная ў свеце Канстытуцыя — Канстытуцыя свабоды, працы, роўнасці і братэрства.

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ САВЕЦКАГА КАМУНІСТА ПА КУЛЬТУРНЫХ СВЯЗЯХ З СВАІНЫМІ КРАІНАМІ ЗА РУБЕЖОМ

Тогас Радзівімы

ДАР ТЫСЯЧ СЭРЦАЎ

«ПАШТОВАЯ СУМКА» ВОСТРАВА СВАБОДЫ У МАСКВЕ

Дэлегацыя, якая даставіла ў Савецкі Саюз дар кубінскага народа — «паштовую сумку кубінска-савецкага братэрства», прыбыла ў Маскву.

На пероне Ленінградскага вакзала, упрыгожанага прывітанымі транспарантамі на рускай і іспанскай мовах, сабраліся сотні масквічоў. Прыбліжаецца поезд. Прысутныя цёпла вітаюць пасланцаў вострава Свободы. Піянеры прыпадносяць букеты кветак. Разнісціца воклічы: «Віва, Куба!», «Навекі разам!», «Дружба!».

Кубінскія госці перадаюць братняе прывітанне масквічам і ўсяму савецкаму народу ад імя кубінскага народа і яго правадыра Фідэля Кастра.

— Мы вельмі шчаслівыя прыбыць у Маскву, сустрэцца з гераічным савецкім народам, — сказаў кіраўнік дэлегацыі Дзіасдада Гомес.

— У вас халоднае надвор'е, — дадала, усміхаючыся, Іаланда Дзіас Боргес, — але гарачыя сустрэчы ленінградцаў і масквічоў нас саграваюць.

— Падарункі, дакументы, пісьмы, пасланні савецкім людзям выказваюць шырую любові і прызнанне кубінцаў

савецкаму народу, — гаворыць член дэлегацыі Гарсія Радрыгес. — Калі Фідэль Кастра знаходзіўся ў Савецкім Саюзе, кубінскія рабочыя вырашылі аддзякаваць савецкім людзям за аказаны нашаму правадыру цёплы прыём, арганізаваўшы збор пісьмаў і падарункаў. Усяго ў «сумцы» 26 тысяч пісьмаў і іншых дакументаў, больш 10 тысяч малюнкаў, альбомаў, рукадзельных работ, значкоў і паштовак. Падарункі, зробленыя рукамі кубінцаў, паступалі ў Гавану з усіх куткоў краіны — ад сялян, рабочых, школьнікаў. Сярод пасланяў ёсць пісьмы людзей, якія навучыліся пісаць зусім нядаўна. Кожнае пісьмо, кожны сувенір сведчаць аб вялікай дружбе, аб сардэчных адносінах народа гераічнага вострава Свободы да яго савецкіх братоў.

У час знаходжання ў Маскве дэлегацыя наведае рад прадпрыемстваў, сустрэнецца з масквічамі, азнаёміцца з выдатнасцямі сталіцы. У Доме дружбы адбудзецца ўрачысты акт перадачы «паштовай сумкі кубінска-савецкага братэрства» грамадскім арганізацыям Савецкага Саюза.

В. ДАЛГОУ.

№ 95 (780)

Снежань 1963 г.

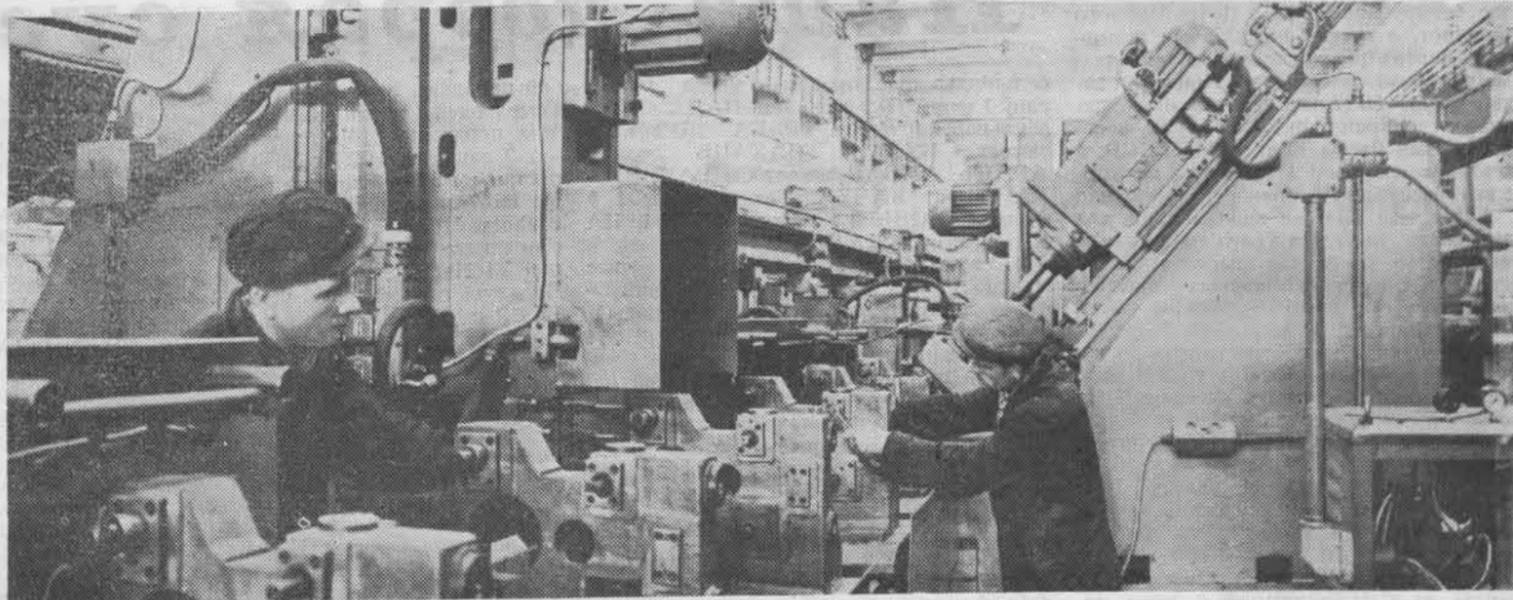
Год выдання 9-ы

Мантаж аўтаматычнай лініі для Завольскага матарнага заводу на Мінскім заводзе аўтаматычных ліній.

У НАСТУП ЗА МІР

ВАРШАВА. Тут закончыла работу сесія Сусветнага Савета Міру. Яна заклікала ўсіх людзей перайсці ў наступ за мір. Над светам усё яшчэ вісіць смеротная пагроза ядзернай вайны, якая падірэскаецца ў прынятым на заключным пасяджэнні ССМ закліку да дзеяння.

Сусветны Савет Міру заклікаў дабіцца забароны ўсіх ядзерных выпрабаванняў, папярэдзіць распаўсюджванне ядзернай зброі ў любой форме, патрабуе спыніць каланіяльныя войны, іншаземнае ўмяшанне ва ўнутраныя справы іншых краін, ліквідаваць ваенныя базы на чужых тэрыторыях. ССМ выступае супраць любой формы расавай дыскрымінацыі, дыскрымінацыйных мер у міжнародным гандлі. Для дасягнення гэтых мэт, гаворыцца ў закліку, неабходна разгарнуць шырокую кампанію, якая не мае сабе роўнай у гісторыі.

Свабода

Малюнак В. БРЫСКИНА.

АБ ЧЫМ Я РАСКАЗАЎ СЫНУ

Аднойчы мой старэйшы сын (ён вучыцца ў другім класе), прышоўшы са школы, запытаў у мяне:

— Татка, што такое свабода?

— Гэта калі чалавек свабодны, — адказаў я, — як ты, я і ўсе нашы людзі.

— А хіба бывае інакш? — пытае ён зноў.

Я задумаўся... Як растлумачыць яму, чалавеку, які нарадзіўся і вырас у краіне Саветаў, што такое капіталістычны свет і чаму там хоць і многа гавораць аб свабодзе, але яе няма для рабочага чалавека. І тады я рапту расказаў пра сваё жыццё...

Нарадзіўся я ў Іспаніі. Калі мне было дзевяць год — у 1937 годзе, — я выехаў у Савецкі Саюз. Выхоўваўся ў дзіцячым доме. Вучыўся ў рамесным вучылішчы. Атрымаў спецыяльнасць токара. Потым ажаніўся з рускай дзяўчынай. Але ўвесь час я не забываў аб сваёй радзіме. І як добра мне ні было ў СССР, я хацеў вярнуцца туды. Савецкі ўрад прадаставіў мне такое права, і ў 1956 годзе я паехаў у Іспанію.

Прыехаў... І ўжо ў першы ж дзень жыцця на радзіме я зразумеў, што зрабіў вялікую памылку.

Мне цяжка было знайсці працу. Акрамя таго, мяне цягалі яшчэ ў паліцыю на ўсялякія допыты. Не вытрымаў я гэтага і праз год зноў вярнуўся на сваю другую радзіму. Зноў сустрэлі мяне добра. Зараз я працую токарам шостага разраду ў адным з цэхаў Мінскага падшыпнікавага завода. Вучыся на курсах павышэння кваліфікацыі і вучу іншых.

Вось аб чым я расказаў свайму сыну.

Антонію АБАД,
токара Мінскага падшыпнікавага завода.

ТАДЫ І ЦЯПЕР

Сустракаю нека раніцай суседку. Прывіталася яна і кажа:

— Віншую цябе, Захараўна!
— Дзякую, — адказваю ей. — Я таксама за яго рада.

— За каго? — пытае яна.
— Як за каго? — За сына, Леаніда. Яму ж ордэн далі за добрую працу. Учора пісьмо з цаліны прыслаў.

— Тады яшчэ раз віншую, — паціснула мне руку суседка, — я і не ведала аб гэтым... А віншавала я цябе ведаеш з чым? Табе прысвоілі ганаровае званне «Заслужаны калгаснік».

Так, мне сапраўды прысвоі-

лі на сходзе такое званне. За што? За тое, што працавала ад душы.

І вось цяпер не магу не ўспомніць сваё мінулае...

Памятаю 1927 год. Сустрэліся мы тады з Федзём Таўлуем. Пакахалі адзін аднаго, вяселле згулялі. А праз год нашу сям'ю напаткала беда — ад маланкі згарэла хата. Засталіся, як кажуць, без кала і двара. Вядома, ніхто не стаў турбавацца аб нас тады пры панскай Польшчы.

Неяк я сказала мужу:
— Хутка дачка падрасце, можа адправім дзяўчынку вучыцца?

МАЛЮЮЧЫ жыццё дарэвалюцыйнага беларускага сялянства, Янка Купала пісаў, што асабліва цяжкае яно было на Палессі. «Палешукі, а не чалавекі» — вось як называлі жыхароў палескіх вёсак.

Даўно адышло ў нябыт такое вызначэнне, даўно... Дастаткова пабываць цяпер у калгасе імя Кірава Пінскага раёна, каб лішні раз пераканацца, як непазнавальна змянілася Палессе, яго людзі, зямля.

Раней вакол вёсак, якія ўваходзяць зараз у калгас імя Кірава, былі вялікія балоты. Залатым дном сталі яны цяпер. На дзвюх тысячках асвоеных тарфянікаў вырошчваюць тут рэкордныя ўрадкі бульбы, кукурузы, цукровых буракоў. Дастаткова назваць такую лічбу. Толькі сёлета 420 гектараў бульбы далі калгасу 150 тысяч рублёў прыбытку.

Новыя вуліцы з'явіліся ў Забароўцах, Пучынах і іншых. Я быў у хаце Федара Прыгодзіча, які святкаваў нава-селле. Пытаюся, чым дапамог яму калгас у будаўніцтве дома.

— Цэменту атрымаў паўтары тоны, цэглы 1500 шп.к, шыферу на дах, лесу 30 кубаметраў, а транспарт бясплатны...

— І за які час вы пабудава-лі дом?

— Менш чым за паўгода... І такая дапамога была аказана не толькі Федару Іванавічу. За кароткі час усяліліся ў новыя дамы семі трактарыста Івана Бароўскага, шафера Івана Прыгодзіча, калгасніка Мі-

ДАРЫ ПАЛЕСКАЙ ЗЯМЛІ

калая Крывецкага і іншых — усяго 284 сям'і. І ўсе яны пабудаваліся з дапамогай калгаса.

Перад моладдзю калгаса адкрыты ўсе дарогі да ведаў, у вялікую навуку. У Лышчанскай сярэдняй школе можна сустраць настаўніка Людмілу Палхоўскую. Закончыўшы педагагічны інстытут, яна вучыць зараз дзяцей сваіх аднавяскоўшаў. А Мікалай Корзун стаў аграномам. Гэта па яго ініцыятыве былі асушаны балоты. І цяпер яго аўтарытэт расце разам з ростам урадкаў на калгасных палях.

Наверылі людзі ў тэхніку. Многа яе цяпер на палях палескіх калгасаў. У адным толькі зьвіне Івана Сярэдзіча палічваецца чатыры трактары, розны прычэпы і інвентар. Пяць чалавек, пяць механізатараў уваходзяць у гэтае зьвіно, а вырошчваюць яны 120 гектараў кукурузы і 140 гектараў бульбы. А якія ўрадкі атрымліваюць!

Добрая слава ідзе ў калгасе пра Аляксея Федзюковіча і Соф'ію Калесніковіч. Іх заўсёды ставяць у прыклад. На іх раўняюцца астатнія. Ды і як можна не паважаць гэтых калгаснікаў, калі яны так клопаціцца аб развіцці грамадскай гаспадаркі!

Спіс лепшых працаўнікоў можна было б працягваць і працягваць.

— Ды хіба можна вось так адразу назваць прозвішчы ўсіх перадавікоў? — сказаў старшыня арцелі Аляксей Мікалаевіч Кулажачка. — Хіба паспеем асобных перадавікоў мы ўзялі гаспадарку? У нашым калгасе ўсе перадавікі.

Добра сказана. Так, толькі сумленнай працай усіх калгаснікаў дасягнулі тут такога бурнага росту ўсіх галін гаспадаркі, такой высокай аплаты працядня. Толькі сёлета тут на працяг дзень у парадку авансавання выдадзена па паўтара кілаграма хлеба, па 4 кілаграмы бульбы, па 50 капеек грашыма. Многа сродкаў ідзе і на будаўніцтва. Зусім нядаўна, напрыклад, у цэнтры вёскі Лышча вырас палац культуры. У новым клубе калгаснікі ўжо глядзелі спектаклі Пінскага народнага тэатра, аплацівалі гасям з братаў Украіны — артыстам Вальнскага тэатра, слухалі выступленне ансамбля песні і танца пад кіраўніцтвам Цітовіча.

Так, непазнавальна змяніўся палескі край, стаў краем новага жыцця.

Ул. МАКАРЭВІЧ.

Праца

Лінагравюра А. Апрыля.

У адказ мой Федар толькі больш згорбіўся ды ніжэй прыгнуўся.

Невядома, чым бы ўсё гэта скончылася, каб не верасень 1939 года.

Пасля вызвалення зажылі мы па-іншаму. Калі арганізаваўся калгас, мы навекі звязалі з ім сваё жыццё. І вось ужо 14 год мацую яго сваёй працай.

Пакуль падрасталі дзеці, жылі ўсе разам. А потым дзеці, як птушаняты, разляцеліся. Вышла замуж старэйшая дачка Зіна. Ажаніўся сын Аркадзій. Сын Леанід паехаў на цаліну, там жа працуе і дачка Аня. Самая малодшая Іра жыве дома, вучыцца ў сярэдняй школе.

Пяцёра дзяцей і восем унукаў у мяне. Суседзі іншы раз гавораць:

— І навошта табе працаваць? Адпачывай. Пенсія ж у цябе ёсць.

Мы з мужам, канешне, можам не працаваць. Да таго ж і дзеці дапамагаюць. Але як жа можна жыць без працы? Цяпер праца — гэта ж радасць! Але не толькі права на працу і забяспечаную старасць прадаставіла нам Канстытуцыя. Мы маем права і бясплатна лячыцца. А што гэта значыць, я добра ведаю. Помню, мая маці хварэла. Лячылася спачатку ў знахаркі, лячыў яе і мясцовы фельчар. Паехаць у Варшаву на аперацыю грошай не было. Так і памёрла яна, калі ёй не было яшчэ і 45 год. А вось цяпер, калі некалькі гадоў назад я захварэла, мяне адразу ж накіравалі ў Мінск у рэспубліканскую бальніцу і хутка вылечылі.

І хіба я адна маю такія прывілеі? Такія ж правамі карыстаюцца ўсе людзі.

М. ТАЎЛУЙ,
член сельгасарцелі «За-ра» Навагрудскага раёна.

Наша добрая суседка —

сельніцтва сустракаецца многа рускіх слоў і форм. Тут гавораць НАДА замест агульнабеларускага ТРЭБА, КРУЖКА замест КУБАК, ПАХАЦЬ замест АРАЦЬ, АМБАР замест СВІРАН, ВУТКА замест КАЧКА. Тое ж самае і ў формах: НОВЫП замест НОВЫ, НАРАКЕ замест НАРАЦЭ і г. д.

У сваю чаргу, шмат беларускіх рыс маецца ў мове насельніцтва Смаленшчыны. Гэта адзначалі яшчэ дарэвалюцыйныя даследчыкі, і на многіх дыялекталогічных картах Расіі гаворкі былой Смаленскай губерні адзначаліся як пераходныя ад беларускіх да вялікарускіх.

Як жа была пракладзена граніца паміж Расіяй і Беларуссю? Пасля Інтэрвенцыі і грабежніцкага Рыжскага дагавору ў 1921 годзе БССР складалася з шасці павеатаў: Мінскага, Ігуменскага, Барысаўскага, Бабруйскага, Слуцкага і Мазырскага. У канцы 1923 года сабраліся Віцебскі і Гомельскі з'езды Саветаў, якія звярнуліся да ўрада СССР з прось-

бай перадаць Беларусі раёны Віцебскай, Гомельскай і Смаленскай губерняў, у якіх пераважала беларускае насельніцтва. 3 сакавіка 1924 года УЦВК прыняў пастанову аб узбуджэнні БССР і перадачы ёй 7 павеатаў Гомельскай вобласці, 8 павеатаў Віцебскай і 2 — Смаленскай (Горацкага і Мсціслаўскага). У рэзалюцыі VI Надзвычайнага з'езду Саветаў Беларусі гаварылася, што ўзбуджэнне БССР «з'яўляецца лепшым доказам брацкага вырашэння самых складаных пытанняў сужыцця асобных рэспублік, уваходзячых у склад БССР». У 1926 годзе Беларусі была перададзена яшчэ частка тэрыторыі Гомельскай губерні. Так гісторыкамі, этнографамі, філолагамі і іншымі спецыялістамі былі вызначаны граніцы БССР на ўсходзе, а ўрад СССР заканадаўча замацаваў іх.

Але нацыяналісты ў сваіх «вызвольных ворганах» да гэтага часу маюць карты Беларусі з межамі «ад можа да можа». «Смаленшчына — адвечная зям-

ля беларускага народа», — сцвярджаюць яны. Якія ж « доказы » прыводзяць нацыяналісты?

Перш за ўсё, яны спасылаюцца на летапісы, якія сведчаць, што калісьці землі сучаснай Смаленшчыны засялялі крывічы. Так, засялялі. Але хто сказаў, што беларусы і крывічы гэта адно і тое ж? Крывічы былі толькі адным са шматлікіх усходнеславянскіх плямёнаў. Як даказалі сваімі працамі буйнейшыя вучоныя (А. А. Шахматаў, Я. Ф. Карскі і іншыя), беларускую народнасць утварылі плямёны радзімічаў, дрыгавічоў і заходніх крывічоў, а ўсходнія крывічы разам з вяцічамі, славянамі і іншымі плямёнамі ўтварылі вялікарускую народнасць. Ды і наогул, калі б рассяленне плямёнаў тысячы год назад і нават граніцы сярэднявечных княстваў маглі служыць прычынай для перадазелу межаў, то гэта да добра не прывяло б. Іменна падобнымі « доказами » карыстаўся Гітлер.

Далей нацыяналісты сцвярджаюць,

Прыемна ўзяць у рукі новенькі, толькі што з друкарні «Дыялекталогічны атлас беларускай мовы». Добрая папера і пераплёт, з густам падабраныя шрыфты, на картах рознакаляровымі вясёлкавымі кроплямі рассыпаны беларускія гарады і вёскі. 1027 населеных пунктаў даследавалі супрацоўнікі Інстытута мовазнаўства імя Якуба Коласа АН БССР, а таксама выкладчыкі і студэнты шматлікіх вун рэспублікі ў працэсе работы над ім. Атлас мае вялікае значэнне як для беларускага, так і для ўсяго славянскага мовазнаўства, бо ён дае шырокія магчымасці для вывучэння моўных сувязей беларусаў з суседзямі — рускімі, паліякамі, украінцамі.

Шмат можна было б расказаць аб атласе, але сёння нас цікавіць толькі адно пытанне: моўныя сувязі з суседзямі. На многіх картах атласа лі най усходняй граніцы ідзе паласа населеных пунктаў, фарбаваных у свой, адметны ад усёй іншай тэрыторыі Беларусі, колер. Гэта значыць, што тут распаўсюджаны нейкія моўныя з'явы, не характэрныя для іншых гаворак.

Якія ж гэта з'явы? Аказваецца, на граніцы са Смаленшчынай ў мове на-

ДРУЖНОЙ СЯМ'ЕЙ НАРОДАУ

Законы бываюць пісанья і няпісанья. У адной краіне няпісанья законы становяцца пісаньнямі, у іншай, напрыклад, — пісанья законы не варты шматка паперы.

Вялікія правы, якімі карыстаюцца грамадзяне нашай краіны, такія: як права на працу, адначынак, адукацыю, матэрыяльнае забеспячэнне ў старасці, раўнапраўе жанчыны і мужчыны, перш чым яны былі запісаны ў прынятай у 1936 годзе Канстытуцыі Саветаў Саюза.

былі няпісанымі законамі ў нашай краіне. Ліквідацыя капіталістычнай сістэмы гаспадаркі, адмена прыватнай уласнасці на прылады і сродкі вытворчасці, знішчэнне эксплуатацый чалавека чалавекам, планавое выдзненне народнай гаспадаркі далі магчымасць забяспечыць кожнага працай, стварыць умовы для бясплатнай адукацыі, адначынку, забеспячэння пенсій у старасці. Словам, няпісанья, але рэальна існуючыя правы канстытуцыя зацвердзіла, зрабіла няпісанымі.

Няпісаным закон — чалавек чалавеку друг, таварыш і брат — пачаў дзейнічаць тады, калі працоўныя ўсіх нацыянальнасцей былой царскай імперыі дружна зрывалі клятвы з турмы народаў, калі ідуць у бой спявалі:

Смело мы в бой пойдем
За власть Советов
И как один умрем
В борьбе за это.

Цяпер у Канстытуцыі Беларускай Саветскай Сацыялістычнай Рэспублікі запісана: «Раўнапраўе грамадзян БССР, незалежна ад іх нацыянальнасці і расы, ва ўсіх галінах гаспадарчага, дзяжаўнага, культурнага і грамадска-палітычнага жыцця з'яўляецца непарушным законам». «...пропагандзю расавай або нацыянальнай выключнасці або няравнасці і пагарды караецца законам».

Тое ж самае запісана і ў асноўных законах кожнай Саветскай рэспублікі, як і ў асноўным законе СССР. Чалавек чалавеку друг, таварыш і брат — запісана ў Праграме КПСС.

Аб любові да бліжняга пішацца і ў Бібліі. Але як выглядае гэта на справе, мне адзін турыст з ЗША раскажаў, жартуючы.

Да зубнога ўрача прышоў кліент і напросіў вырваць яму зуб. Дамовіліся, што гэта будзе каштаваць тры долары. Але пасля таго, як кліент устаў з крэсла, доктар сказаў яму, што трэба плаціць шэсць долараў.

— Чаму? — здзівіўся кліент. — Мы ж дамаўляліся тры долары.

— Але вы сваім крыкам прагналі з прыёмнай майго другога кліента, — адказаў урач.

Садраць з чалавека дзве скуры, асабліва калі ён трапіў у бяду, — гэта няпісаным закон капіталістычнага грамадства. Варта нагадаць, што нават у дні жалобы з выпадку смерці прэзідэнта Кенедзі ўладальнікі забавляльных дамоў у Злучаных Штатах Амерыкі не маглі закрыць іх, спасылаючыся на тое, што нябожчык прэзідэнт любіў музыку, спорт. Словам, што да тыхчых свабоды бізнесу, тут абмежаванняў няма. Поўная свабода!

Мы, дзякуючы нашай партыі, больш як на 46 год адышлі ад такой «свабоды».

Сапраўдная свабода слова, друку, сходаў і мітынгаў, вулічных шэсцяў і дэманстрацый была заваявана нашым на-

родам у жорсткай барацьбе з лютымі ворагамі працоўных. Наш народ запісаў гэтыя правы не чарнілам, а крывёю, не пяром, а штыком. Перш чым запісаць права кожнага грамадзяніна выбіраць і быць выбраным у органы ўлады, трэба было ліквідаваць эксплуатацыйна-вызвалі чалавека ад матэрыяльнай залежнасці і няроўнасці.

У законах ЗША таксама гаворыцца аб свабодзе грамадзян. Але ў кангрэсе ЗША няма ніводнага рабочага, дробнага фермера, служачага, урача, мастака. Закон прадугледжвае, што ты можаш выстаўляць сваю кандыдатуру і ў кангрэс і ў прэзідэнты, але калі ў цябе ёсць грошы аплаціць выдаткі на выбарную кампанію. Колькі на гэта патрэбна грошай, сведчыць такі факт, што выдаткі на выбарчую кампанію ў 1960 годзе дзюва буржуазных партый — рэспубліканскай і дэмакратычнай склалі 175 мільёнаў долараў. Паспрабуй стаць дэпутатам кангрэсу! Выбары прэзідэнта і віцэ-прэзідэнта абыйшліся гэтым жа партыям у 20 мільёнаў долараў. Паспрабуй стаць прэзідэнтам, калі ў тваёй сям'і, як напрыклад, у сям'і Джона Кенедзі, няма 400 мільёнаў долараў. Чорная пятніца ў Даласе паказала, што любога чалавека ў Амерыцы, калі ён хоча зрабіць што-небудзь добрае для свайго народа, прыбярэць з дарогі. Якую ж тады цану мае закон аб свабодзе?

Якая можа быць роўнасць сярод грамадзян у тых жа ЗША, калі ў руках аднаго працэнта багацейшых сярод багатых у 1961 годзе знаходзілася адна трэцяя частка ўсіх нацыянальных багаццяў краіны.

Кажуць, у ЗША дзве партыі: дэмакратычная і рэспубліканская. Але самі амерыканцы называюць іх «дзюва гарошынамі ў адным стручку». Адна пар-

(Заканчэнне на 4-й стар.)

Больш 20 хлеба-робаў і жывёлава-даў з калгаса імя Чырвонай Арміі Віцебскага раёна вучацца завочна ў інстытутах і тэхнікумах. Сярод іх і заатэхнік Рая Снорава. Яна студэнтка-завочніца 5-га курса Віцебскага ветэрынарнага інстытута. Цяпер Рая Снорава рыхтуецца да экзаменацыйнай сесіі.

Фота Г. Усламава.
Фотахроніка
БЕЛТА.

ТАК ВЫРАШЫЛІ КАЛГАСНІКІ

Напярэдадні настрычніцкіх свят мне давялося павываць у калгасе «Абарона» Добрушскага раёна. Добры гэты калгас, багаты. Урадніа тут збіраюць выдатныя. Асабліва урадзілі сёлета цукровыя буракі. На палях, куды ні глянеш, відаць бурты цукровых буракоў. Я аднаго з іх у убачыў Праскою Хацькову. Сярдніага росту, хударлявая жанчына здавалася намнога маладзей за свае гады, дзякуючы звычайна трымацца прама і заўсёды ўсмехацца.

— Добры дзень, цётка Праскоя, — кажу я ёй. — Чаму гэта вы працуеце? Наколькі я ведаю, у вас пенсія.

— Так, пенсія. Ну і што? Людзі працуюць, а мне забаронена?

— Не, — кажу, — не забаронена. — Але ж і прымусяць нішто не можа.

— А ці ж мяне хто прымушаў? Сама пайшла. Бачыце, лкія добрыя буракі... Трэба хутчэй іх убраць. Не, сядзець у такі час дома я не магу. Ды ў хіба ж адна я такая? У нас у хіба ж адна ста пенсіянераў, калгасе больш ста пенсіянераў, і многія з іх у гарачы час уборкі дапамагаюць калгасу.

Вось такая размова адбылася ў мяне з Праскояй Хацьковай. Пенсіі ў калгасе «Абарона» згодна з рашэннем агульнага сходу калгаснікаў, тут атрымліваюць ужо 125 чалавек, лічачы яе прызнаннем працоўных заслуг чалавека. Прапрацаваў у гаспадарцы 25 гадоў — атрымлівае пенсію. Штогод у спецыяльны пенсійны фонд праўленне адлічвае многа грошай, збожжа і іншых прадуктаў.

У арцелі дзейнічаюць пенсійны савет і каса ўзаемадапамогі. Паслугамі гэтай касы карыстаюцца многія члены арцелі.

У сям'і Пятра Шаўчэнкі, напрыклад, здарылася няшчасце — загінула карова. Гаспадар звярнуўся ў касу ўзаемадапамогі, з якой яму было выдзелена 200 рублёў. Прыклаўшы да гэтай сумы страхавую ўзнагароду, калгаснік набыў другую карову.

Грошы з касы ўзаемадапамогі на набывцц каровы атрымаў і пастух Якаў Каржоў, на будаўніцтва жылых дамоў — дзяржа Кадрына Калініна, палядов Уладзімір Трацінінаў і іншыя. Калгасніцы Настасся Карпенка і Ганна Алампіева на сродкі касы ўзаемадапамогі павывалі ў санаторыях.

А. КУРЛОВІЧ.

ЕДУ Ў СУХУМІ

Праз некалькі дзён у мяне пачнецца чарговы водпуск. Суседу майму, слесару з рамонтна-тэхнічнай станцыі Якаву Нагібіну, таксама прышоў час адначываць. Дамовіліся разам на рыбалку ездзіць.

Але старшыня мясцовага камітэта нашага завода Іван Грыцук, як кажуць, усе нашы карты пераблытаў. Падыходзіць ён да мяне ў абедзённы перапынак і пытае:

— У водпуск ідзеш?

— Іду.

— Дык можа ў Сухумі паедзеш?

— Чаго?

— У санаторый. Пуцёўку можам даць.

Не ведаю, што і рабіць? З Якавам Нагібіным збіраліся ў рыбу ездзіць.

— Глядзі сам... Падумаў, заўтра скажаш.

Нагібіну таксама пуцёўку прапанавалі на Рыжскае ўзмор'е, у дом адначынку «Майеры».

Параліся мы з ім і вырашылі — паедзем на адпачынак на курорт.

Вось так, усё проста. Чаму ж не ехаць на курорт? Пуцёўкі ж амаль бясплатныя, за кошт завода. Так у нас і ў Канстытуцыі запісана: кожны грамадзянін СССР мае права на адпачынак.

В. САНІКОВІЧ,

рабочы Чырвонаслабодскага сокавага завода.

Роўнасць

Лінагравюра С. Аляксандрава.

ЧАМУ Я ВЫБРАЎ СССР?

Мая Радзіма — Самалі. Там я скончыў школу, потым — тэхнікум у Кеніі. І вось перада мной паўстала пытанне: дзе ж працягваць вучобу?

Я атрымліваў пісьмы ад маіх землякоў, што займаліся ў

навучальных установах Злучаных Штатаў Амерыкі, Англіі, Заходняй Германіі. Яны пісалі, што ў гэтых краінах афрыканец не адчувае сябе як дома. Памятаю, аднойчы сябар з горыччу пісаў з Амерыкі: «Зай-

шоў у цырульню, а насустрач здзіўлены гаспадар:

— Вы памыліліся адрасам, містэр!

Аказваецца, уваход у гэтую цырульню быў адкрыты толькі для белых».

Міжволі я параўнаў гэта пісьмо з тым, якое напярэдадні атрымаў з Саветаў Саюза ад земляка Абдзі Фадзіда. Ён вывучае філасофію ў Ленінградскім універсітэце. «Я не адчуваю ніякай розніцы паміж людзьмі розных колераў скуры, — пісаў ён. — Саветкія людзі ветлівыя і добрыя з усімі, у тым ліку і з афрыканцамі»...

Я зрабіў выбар — і цяпер пасля году знаходжання ў Саветскім Саюзе бачу, што не памыліўся.

У сваім нядаўнім пісьме дадому я падзяліўся з роднымі ўражаннямі аб Мінску. Мне па душы гэты горад, як і Масква, дзе я жыў да прыезду сюды. Разам са мной тут вучацца самалійцы Дахір Алі, Асман Махамед і Муса Хасан. На кожным кроку мы адчуваем сябе сярод сяброў.

Абдулакі ІСМАІЛ.

Смаленшчына

што мова сучаснай Смаленскай вобласці — беларуская мова. У доказ яны прыводзяць некаторыя беларускія моўныя рысы на Смаленшчыне. Між іншым, з гэтага ніхто не робіць сакрэта. «Дыялекталогічны атлас беларускай мовы» змяшчае некалькі карт, у тым ліку карту Я. Ф. Карскага «Этнаграфічная карта беларускага племені», дзе адзначаюцца беларускія рысы ў смаленскіх гаворках. Як мы ўжо гаварылі, атлас аб'ектыўна паказвае рускія рысы ўсходніх беларускіх гаворак.

Дык хто ж мае рацыю ў вызначэнні сапраўдных межаў Беларусі — камп'ютэртная камісія, якая ў свой час грунтоўна распрацавала гэтыя пытанні, ці адшчепенцы з Мюнхена, якія не саромеюцца ў якасці «навуковай крыніцы» спасылка на фашысцкія газеты 1942 года і нават на асабістыя ўспаміны «аднаго дзеяча, якому давялося ў 1941 годзе колькі часу працаваць ва ўсходняй Беларусі». Калі вывучаў дыялекталогію

гэты «дзеяч»? У час допыту вязняў? Ці ў перапынку паміж карнымі экспедыцыямі?

Затое колькі спачування знаходзіцца ва ўсіх такіх «дзеячоў» сёння, калі яны аплакваюць лёс «бедных смаленцаў», на якіх за адно беларускае слова абрушваецца «і змус, і гвалт, і пераслед тэрорам»... «Бедны смаленец, паводле іх слоў, «сядзіць на сваёй зямлі ўжо шмат вякоў і ўратаўвае сябе ад асіміляцыі». Вось ўжо, як кажуць, з хворай галавы на здаровую!..

Смаленцы для нас — сапраўды родныя і блізкія людзі. І справа зусім не ў тым, як мы называемся — рускімі ці беларусамі — і дзе іменна праходзіць рыса моўнай мяжы. Справа ў тым, што мы жывём і працуем дружнай сям'ёй і разам заняты вялікай стваральнай працай у імя камунізму і міру на зямлі, разам пакараем космас, першым у які падняўся ўраджэнец Смаленшчыны Юрый Гагарын.

С. КЛІМКОВІЧ.

ПРАЦОЎНАЯ СЛАВА

Каля 20 год працуе шафёрам у Чэрвеньскім леспрамгасе Канстанцін Фёдаравіч Атрашэўскі. За гэты час ён стаў сапраўдным майстрам сваёй справы.

Па працы ў Саветскай краіне і гонар чалавеку, і слава. За высокую вытворчыя паказчыкі, узорную арганізацыю працы загадам міністра лясной прамысловасці СССР Канстанцін Фёдаравіч Атрашэўскаму аднаму з першых у Чэрвеньскім леспрамгасе прысвоена званне «Ганаровы майстар лесанарыхтоўак і лесасплаву». У 1957 годзе знатны лесаруб узнагароджаны ордэнам Леніна.

В. ГАЛЕНЧЫК.

Мал. В. Нячай.

ДРУЖНАЙ СЯМ'ЕЙ НАРОДАЎ

(Пачатак на 3-й стар.)
 тый — «дэмакратычная» (з эмблемай асла) прадстаўляе Інтэрэсы аграрных колаў, буйных і сярэдніх прамыслоўцаў. Другая — «рэспубліканская» (з эмблемай слана) прадстаўляе Інтэрэсы фінансавых і прамысловых колаў. За апошнія сто год з 1816 па 1960 рэспубліканцы былі ва ўладзе 64 гады, дэмакраты — 36 год. А што змянілася за гэтыя сто гадоў? Абедзве

партыі цягнуць дзяржаўны воз па дарозе шалёнага абгагачэння нязначнай меншасці.
 У кулуарах другога Варшаўскага кангрэсу прыхільнікаў міру мне давялося чуць напоўжартоўную, напоўсур'езную гутарку журналістаў розных краін.
 — Наша краіна самая дэмакратычная, — сказаў першы журналіст. — Ёй кіруе 64

— О, у нас больш дэмакраты, — сказаў другі журналіст. — У нас кіруе 200 сем'яў.
 — Тады, відаць, у нашай краіне, бадай, няма ніякай дэмакратыі, — сказаў савецкі журналіст, — бо ў нас кіруе адна сям'я... Адна дружная сям'я народаў СССР!
 Гэта і пісаньы і вясельныя за кон нашага жыцця.

Л. П.

НА ЗЕМЛЕ ОПОЛО

кімі людзьмі, і ні разу, як ён і па, не быў расчараваны і грыўджана.

Не пакінуў без увагі аўтар моладзь. Асабліва адзіва я прага да чытання. Эстэтычны густы савецкай моладзі, адна чае Давыдаў, не крануць перашальствам сучаснага мадэрнізму.

Пасля Кіева Давыдаў паехаў у Адэсу, затым у Крым, Ялт, Алуўку, Гурзуф, Апошні дзе ў Крыме Давыдаў правёў у санаторыі «Чайка». У гэтым санаторыі былі адпачываючыя і сустрэкаў людзей розных прафесій: інжынераў, рабочых калгаснікаў, тэхспільшчыкаў, шахцёраў. Усе яны адпачывалі тут, як і ў іншых санаторыях за кошт дзяржавы.

У Маскве Давыдаў быў ушчыпна. Размах будаўніцтва ў Маскве, яго маштабы і тэмпы робяць вельмі моцнае ўражанне на кожнага замежнага турыста. Маскоўскае будаўніцтва — гэта яркае адлюстраванне таго галаснага, што вызначае і паўрывае жыццё ўсяго савецкага народа, яго імкненні да міру і стварэння.

Двойчы пабываў Давыдаў у Крамлі, двойчы таму, што адзін дзень немагчыма сабраць дзень яго выдатнасці: сабор Аружэйную палату і многае іншае.

Не мог не наведаць турысты і Выстаўкі дасягненняў народнай гаспадаркі СССР. Гэта вельмі ценны журнал, трына заўважася Давыдаў, куды з году год заносіцца падзвігі савецкага народа. Учарашнія экспанаты, асобныя жыццём, змяняюцца новымі. Кожны з 32 павільёнаў ВДНГ прысвечаны той ці іншай навукова-тэхнічнай галіне. У павільёнах выстаўлены ўсе ад макетаў спадарожніка і атамнага лодакола да найдрабнейшых медыцынскіх інструментаў.

Апошнія дні знаходжання ў СССР Давыдаў правёў у Ленінградзе. У гэтым горадзе — горадзе-героі ён бываў раней паўвека таму назад, і, натуральна, не мог не заўважыць велізарных пераменаў: размах будаўніцтва, рост дабрабыту яго людзей, уздым культуры. У заключэнне свайго падарожжа аўтар наведваў Пушкіна — было Царскае Сяло.

«Л-18» набірае вясельна. «Бывай, дзякуй за гаспадарства, я ніколі не забуду цябе, родная зямля», — такімі словамі заклічваецца цікавы расказ, які варта прачытаць кожнаму нашаму суайчынніку на чужыне.

Г. ЖАУРЫД.

Гавораць турысты

Мы сустрэліся ў гасцініцы «Мінск». Серафіма Якаўлеўна Адамчык прыехала на Радзіму ўпершыню пасля 48-гадовай разлукі. Разам з ёй і дачка Марыя — грамадзянка ЗША. Госці сталі ўспамінаць мінулае. Родны кут на Капыльшчыне быў пакінуты даўно, яшчэ да рэвалюцыі. Шматгадовыя блуканні на чужыне. У Пенсільваніі Серафіма Якаўлеўна сустрэлася з земляком — беларусам. Ажаніліся. Як-так асталася ў ваколіцах Нью-Йорка. З'явіліся дзеці: чатыры дачкі. У 1932 годзе памёр муж...

— Але хопіць аб гэтым, — спыняе свой расказ сямідзесяцігадовая жанчына. — Лепш пагаворым аб іншым... Вось мы з дачкой ужо ў Маскве пабывалі, наведалі Вялікі тэатр, балет «Лебадзінае возера» глядзелі. Прыгажосці! Былі на Ленінскіх гарах, у храме савецкай навукі — універсітэце, агледзелі Крамль, пастаялі на Краснай плошчы, ля Маўзалея Леніна. Бачылі і маскоўскае метро. Яго станцыі і не параўнаць з нашымі, нью-йоркскімі. Кожная станцыя — кавалачак гісторыі: плошча Рэвалюцыі, Камсамольская, Ахотны рад...

— І вось мы ў Мінску — сэрцы маёй роднай Беларусі. Учора стаяла, глядзела на горад і плакала. Зразумеце мяне, разрыў з Бацькаўшчынай для кожнага сумленнага чалавека з гадамі ператвараецца ў суцэльную душэўную рану.

— Я добра ведаю свой народ — мужыкі і працавіты. Але ўсё роўна ў тое, што ён стварыў за такі кароткі тэрмін, цяжка паверыць. Цуд! Мы бачылі многа новых гарадоў, якія паўсталі на месцы руін. Мінск — таксама адзін з іх. І калі б нават савецкія людзі не запусцілі ў космас гіганцкія касмічныя караблі, то пабудаваныя імі новыя гарады былі б вялікай гістарычнай падзеяй.

Серафіма Якаўлеўна, здавалася, магла га-

варыць без канца. Але ў размову ўмяшалася яе дачка Марыя.

— Я ўпершыню ў Савецкім Саюзе. Гледзячы на вашу краіну, бачыш яе будучыню. Наэравачы за савецкімі людзьмі, разумееш, чаму яны так гарача адстаіваюць мір. Мір на зямлі — гэта жыццё! Гледзячы на вашу моладзь, міжволі зайздросціш ёй. Вось я, напрыклад, змагла закончыць толькі школу, працягу сакратаром-машыністкай у канцэлярыі. Мае ж дваюродныя браты і сёстры, з якімі я сустрэлася ў Беларусі, вучацца, дае хочучы... Зайздросціць!

— На сустрэчу з Серафімай Якаўлеўнай і Марыяй прыйшлі іх браты, сёстры, пляменнікі, унукі. Іх сабралася больш дваццаці чалавек, і кожны прынёс з сабой добрую вестку. Брат Пётр, пенсіянер, расказаў сваякам аб сваім саўгасе Імя Дзяржынскага на Капыльшчыне, аб сёлетнім багатым ураджалі. Пахваліўся Пётр і сваімі дзецьмі. Іх у яго пяцера. Старэйшы атрымаў адукацыю, самастойна працуюць, малодшыя вучацца ў школе.

— А як вы там жыўце, Серафіма? — пытаюцца родныя. — Кватэра ў вас добрая?

— Нічога... Дом купілі ў крэдыт... Так што кожны месяц павінны ўносіць па 120 долараў. Гэта вельмі многа... Яшчэ прыдзецца плаціць каля трыццаці год...

— Вельмі доўга! — здзівіўся Пётр. — У нас не так.

— Што ж зробіш, — уздыхае маладая гасця з Амерыкі. — У нас толькі так, усё ў растэрміноўку... Вы, я ведаю, з кожным годам жыўце ўсё лепш і лепш.

Доўга нічэ працягвалася гутарка сваякоў. Што ж, за столькі год разлукі ім было аб чым пагаварыць...

Г. ПАРОМЧЫК.

БРОНЗА Ў МІНСКУ

ФУТБАЛІСТЫ МІНСКАГА «ДЫНАМА» ЗАВАЯВАЛІ У ЧЭМПІЯНАЦЕ КРАІНЫ ПРЫЗВАНОЕ МЕСЦА

Дынамаўцы Мінска на трэцім месцы! Гэта найвялікшая сенсацыя юбілейнага XXV футбольнага чэмпіянату краіны. Трэціе месца пасля 19-га, якое беларускія футбалісты займалі два гады назад — у 1961 і ў 1962 гадах. Такого ўзлёту нічэ не ведала ні адна футбольная каманда краіны. Сёлетні трыумф мінскага «Дынама» пераклікаецца з бліскучым поспехам мінскага «Спартак» ў 1954 годзе, які таксама стаў прызёрам чэмпіянату краіны.

Гразой маскоўскіх каманд называлі ў сёлетнім сезоне мінскае «Дынама». Нашы футбалісты двойчы з лікам 2:0 выйгралі ў чэмпіёнаў краіны маскоўскіх дынамаўцаў. Такімі ж паспяховымі былі выйгрышы ў маскоўскіх спартакаўцаў, армейцаў і чыгуначнікаў. Да ліку «пакрыўджаных» мінчанамі адносіцца і бронзавыя прызёры мінулага года — дынамаўцы Тбілісі. Першая сустрэча з грузінскімі аднаклубнікамі закончылася ўнічыю — 0:0. Другая, яна была апошняй у сезоне для мінчан, — бліскучай перамогай — 3:0. Аб выйгрышах у каманд, якія значна ўступалі мінчанам у тэхніцы, і гаварыць не трэба.

Сапернікам удалося забіць у вароты мінчан у 38 матчах усюго 27 галоў. Прычым у 22 сустрэчах вароты нашых футбалістаў засталіся недасягалымі. Ужо сам гэты факт сведчыць аб моцнай абароне каманды і выдатнай гульні варатары Альберта Дзенісенкі. Праз непераадольны заслон, які стварылі нашы абаронцы і паўабаронцы Ігар Рамін, Эдуард Зарэмба, Хуан Усатарэ, Іван Савосцікаў, Віктар Канавалаў і Венямін Арзамасцаў, не маглі прайсці самыя грозныя бамбардзіры краіны.

На здымку: каманда «Дынама» (Мінск). У верхнім радзе (злева направа) — начальнік каманды А. Гарбылёў, старшы трэнер А. Сявідаў, трэнер А. Ягораў, Міхаіл Мустыгін, Валерый Яромна, Венямін Арзамасцаў, Юрый Пагальнікаў, Леанід Адамаў, Іван Мозер, Юрый Пышнік, Вячаслаў Жураўлеў, Ігар Рамін; у ніжнім радзе — Эдуард Зарэмба, Алес Юдзін, Віктар Канавалаў, Альберт Дзенісенка, Эдуард Малафееў, Хуан Усатарэ, Уладзімір Шымановіч, Анатолій Жукаў, Яўгеній Талейна і Іван Савосцінаў.

Цэнтральныя нападаючыя мінскага «Дынама» капітан каманды майстар спорту Міхаіл Мустыгін і майстар спорту Эдуард Малафееў прымусілі спецыялістаў футбола загаварыць аб «мінскім тандэме». Дарэчы, абодва яны ўключаны ў зборную СССР. Нястомна правялі ўсе сустрэчы правы крайні Леанід Адамаў і левы крайні Юрый Пагальнікаў.

Сёння мінскае «Дынама» не толькі бронзавы прызёр футбольнага чэмпіянату, але і адна з самых папулярных каманд краіны. «Цудоўны поспех дынамаўцаў беларускай сталіцы — адна з самых уражлівых сенсацый футбольнага сезона», «Мінчане дэманструюць выдатную тэхнічную прыгоўку, вартасць якой перш за ўсё ў хуткасці дзеянняў», «У адзіноборства з імі не магла ўстаяць ні адна з праслаўленых сталічных каманд», — так пісалі аб мінскім «Дынама» цэнтральныя газеты.

Зараз у адрас каманды бясконцым патокам ідуць віншаванні. Мы далучаемся да іх і ад усёй душы жадаем поспехаў нашым футбалістам.

ДЛЯ ЗАХОДНЯЯ ЕУРОПЫ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па сярэднеэўрапейскаму часу: ад 7 да 8 гадзін; ад 11 да 16, ад 17 да 20 і ад 21 да 23 гадзін у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 16, 19, 31, 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 і 375 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях па суботах ад 7 гадзін 30 минут да 8 гадзін і ад 19 гадзін 30 минут да 20 гадзін па сярэднеэўрапейскаму часу.

Апрача таго, штодзённа на кароткіх хвалях 50,25 і 50,51 метр ад 22 гадзін 30 минут да 23 гадзін 30 минут па сярэднеэўрапейскаму часу.

ДЛЯ ЗША, КАНАДЫ І КРАІН

ЛАЦІНСКАЙ АМЕРЫКІ

Слухайце штодзённа нашы радыёперадачы па нью-йоркскіму часу ад 18 гадзін 30 минут да 20 гадзін 30 минут у дыяпазоне наступных кароткіх хваляў: 19, 25, 31 і 41 метр, а таксама на сярэдніх хвалях 216,6 метраў.

НА БЕЛАРУСКАЙ МОВЕ — на гэтых жа хвалях кожную суботу ад 19 гадзін да 19 гадзін 30 минут па нью-йоркскіму часу.

РЕДАКЦЫЯНАЯ КАЛЕГІЯ.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77, Дом друку. Рэдакцыя газеты «Глас Радзімы».